

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobců: a) I. P.
b) Z. P.
obou zastoupených Mgr. Davidem Ferneckým, advokátem
se sídlem Podhorská 28, Jablonec nad Nisou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. dubna 2024, sp. zn. OÚPSŘ 260/2023-OSŘ, č.j. KÚLK 35242/2024-OSŘ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobci se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, který ji usnesením ze dne 26. 6. 2024, č. j. 59 A 23/2024, postoupil jako místně příslušnému zdejšímu soudu, domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. dubna 2024, sp. zn. OÚPSŘ 260/2023-OSŘ, č.j. KÚLK 35242/2024-OSŘ, kterým bylo zamítnuto jejich

odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov, stavebního úřadu (dále také jen „Stavební úřad“), ze dne 4. 9. 2023, sp. zn. SÚ/1034/23/HDR, č. j. SÚ/26/3927/HAI, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla v řízení o dodatečném povolení stavby vedeném podle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), zamítnuta žádost žalobců o vydání dodatečného povolení na stavbu „zahradní chatka“ (dále také jen „Stavba“ nebo „Stavební záměr“ nebo „Zahradní chatka“) na pozemku p. č. XA v katastrálním území (dále také jen „Pozemek“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobci v úvodu žaloby předeslali, že mají ve společném jmění manželů st. p. č. 1, jejíž součástí je stavba domu čp. XB a pozemek p. č. XA v obci a katastrálním území. Na Pozemku postavili Stavbu, jde o zahradní chatku o výměře 23.90 m². Je postavena na zděných pilotech a její základy jsou v rozsahu původních starých základů dřívější obslužné zemědělské stavby (stodůlky), která tvořila funkční celek se stavbou domu čp. XB. Tato skutečnost nebyla dle žalobců stavebními úřady nijak zohledněna. To byla **první žalobní námitka**.
4. **Druhá žalobní námitka** spočívala v tvrzení, že Stavební úřad nevzal v potaz skutečnost, že zastavěná plocha Zahradní chatky spadá do limitu 24 m², tedy jde o drobnou stavbu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. f) bod 1. stavebního zákona, u které není třeba vůbec žádat o stavební povolení.
5. V souvislosti s tím vznesli **třetí žalobní námitku**, a to že stavební úřady pochybily, pokud tvrdí, že se Stavba nachází v nezastavěném území, což je v příkrém rozporu se skutkovým stavem.
6. **Ve čtvrté žalobní námitce** žalobci uvedli, že všechny dotčené orgány s dodatečným povolením Stavby souhlasily s výjimkou dvou nesouhlasných závazných stanovisek – Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky coby dotčeného orgánu ochrany přírody a krajiny a Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí, coby dotčeného orgánu ochrany zemědělského půdního fondu.
7. Prvnímu z dotčených závazných stanovisek vytýkali, že vychází z mylné premisy, že Stavba se nachází v nezastavěném území. Stavba je vedle domu čp. XB, který je přibližně 100 let starý, o zastavěné území se tedy historicky jedná už nejméně 100 let. Dále je zcela zavádějící argumentace, že Stavba je v rozporu se zásadami krajinného rázu.
8. Druhému ze závazných stanovisek žalobci vytýkali, že pominulo fakt, že nad místní komunikací nad Zahradní chatkou se nachází celá řada dalších objektů se stejným funkčním využitím. Při velikosti zastavěné plochy nelze dle jejich názoru vůbec hovořit o zásahu do ochrany zemědělského půdního fondu. Stavba je na betonových pilotech a je v záplavovém území. Zemědělské využití Pozemku je tedy vyloučeno.
9. Svoje shora uvedená tvrzení žalobci následně podpořili rozsáhlou citací ze znaleckého posudku soudního znalce Ing. Jiřího Klicpery, CSc., ze dne 9. 1. 2024, č. 003192/2024 (dále také jen „Znalecký posudek“). V návaznosti na tuto citaci (bod 6. žaloby) pak už jen stručně dodali, že Stavbou nenarušili krajinný ráz ani životní prostředí, touto drobnou stavbou nemohlo dojít ani k úbytku zemědělské půdy, která v dané oblasti zemědělsky využívána

není a nikdy nebyla, neboť se jednak jedná o záplavové území řeky Jizery, jednak se Pozemek nachází pod náspem železniční trati.

10. **Pátá žalobní námitka** v sobě zahrnovala několik bodů, které směřovaly k procesním pochybením správních orgánů:

- odůvodnění rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů jsou dle nich v rozporu s důkazy, jsou nelogická a vnitřně nepřesvědčivá, což způsobuje jejich nesrozumitelnost, resp. právní kvalifikace neodpovídá skutkovým zjištěním,
 - žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav věci, rozhodoval na základě nesprávných skutkových závěrů a důkazy provedené žalobci (konkrétně žalobci označili Znalecký posudek) provedl pouze formálně, nevěnoval se jim, pouze je odmítl jako nedůvodné, aniž by přesvědčivě vysvětlil rozpor mezi svými závěry a opačnými skutečnostmi vyplývajícími z těchto důkazů,
 - žalovaný nepostupoval podle § 3 správního řádu, čímž zatížil řízení předcházející jeho rozhodnutí a rozhodnutí Stavebního úřadu závažnými vadami,
 - řízení bylo zatíženo dalšími vadami – bylo prováděno zaujatě a neobjektivně ve vztahu k žalobcům s cílem je majetkově poškodit a zasáhnout do jejich majetkové sféry a vlastnického práva.
11. Žalobci proto navrhli, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí Stavebního úřadu zrušil a požadovali přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. K první žalobní námitce žalovaný uvedl, že případná existence předchozí stavby, která zanikla, je pro projednávaný případ irelevantní, protože stavební zákon nedává stavebním úřadům žádnou možnost, jak takovou skutečnost zohlednit.
13. Stavby uvedené v § 103 stavebního zákona sice nevyžadují povolení ani ohlášení, ale na rozdíl od staveb uvedených v § 79 odst. 2 stavebního zákona vyžadují nějakou formu umístění. Tento rozdíl se však stírá v řízení o dodatečném povolení stavby, které je jednotné pro všechny stavby, jež vyžadují jakékoliv opatření stavebního úřadu a byly provedeny bez něj. Podle druhu stavby se mohou lišit podklady, které je žadatel o vydání dodatečného povolení stavby povinen doložit.
14. Zastavěné území je území přesně vymezené nad katastrální mapou zpravidla hranicemi pozemků v územním plánu nebo samostatným postupem. Nejde tedy o jakýsi vizuální dojem, zda území působí „zastavěně“ či nikoliv, jak si žalobci představují. Stavba se nepochybně nachází mimo zastavěné území obce Rakousy.
15. Žalovaný dodal, že není úkolem stavebních úřadů vyvracet názory obsažené v podkladech obstaraných účastníky řízení, které jsou navíc často obstarány k jejich objednávce. Jejich úkolem je zjistit stav věci v souladu s § 3 správního řádu a dostatečně odůvodnit z toho plynoucí vlastní závěr o přípustnosti či nepřípustnosti stavebního záměru.
16. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

17. Při jednání soudu dne 29. 10. 2024 zůstali účastníci řízení na svých dosavadních tvrzeních a stanoviscích. Strana žalující navrhla provedení důkazu výsledkem znalce Ing. Jiřího Klicpery, CSc., autora Znaleckého posudku (nazvaného Vliv dřevostavby na krajinný ráz a ochranu přírody v obci Rakousy). Krajský soud provedl důkaz Znaleckým posudkem. Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že ten byl žalobci předložen v průběhu odvolacího řízení a s jeho obsahem byl seznámen jak žalovaný, tak nadřízené dotčené orgány, které vypracovaly přezkumná závazná stanoviska dle § 149 odst. 7 správního řádu na úseku ochrany zemědělského půdního fondu a na úseku ochrany přírody a krajiny. Jeho obsahu se žalobci dovolávali s tím, že dle něho je Stavební záměr přípustný. Ty pasáže Znaleckého posudku, které žalobci považovali za relevantní, citovali také přímo v žalobě. Ve správním spise však Znalecký posudek založen nebyl, proto krajský soud považoval za vhodné jím důkaz provést. Výslech znalce naproti tomu shledal pro posouzení věci za nadbytečný (k tomu více v nalézací části rozsudku). Dále krajský soud provedl při jednání důkaz třemi barevnými fotografiemi předloženými stranou žalující, které zachycují předmětnou lokalitu, konkrétně Stavbu, Pozemek a dům žalobců č.p. XB, a náhledem na veřejně přístupný mapový server <https://ng-geoportal.kraj-lbc.cz/mapy/ochranaprirody/>, konkrétně na mapu zachycující zonaci Chráněné krajinné oblasti Český ráj, přičemž snímek z něho pořízený včetně legendy (v barevném i černobílém provedení) založil do soudního spisu. Žádné další návrhy na doplnění dokazování vzneseny nebyly.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“). O věci usoudil následovně.
19. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
20. Dodává ještě, že povinnost posoudit všechny odvolací (žalobní) námitky neznamená, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.“ K tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.6.2017, č.j. 7 Ads 74/2017 – 31, dle něhož „není povinností

správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpírně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“

21. Krajský soud připomíná rovněž, že dle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Ohledně této problematiky odkazuje na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: „... je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nabrázovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu – a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení – garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“
22. Obecně ještě k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí či závazných stanovisek dotčených orgánů, kterou žalobci hojně namítali jak u některých pasáží prvoinstančního a napadeného rozhodnutí, tak u některých závazných stanovisek dotčených orgánů. A to konkrétně k nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože námitka nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost v žalobě nezazněla.
23. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu zakládá správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Tyto požadavky se vztahují i na podkladové akty, včetně závazných stanovisek dotčených orgánů, a to ve smyslu § 154 správního řádu.
24. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006–76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).
25. Obecně tak lze konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí. Otázka, kterou si je tak třeba v tomto směru dále pokládat, je, zda se správní orgány zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení dané věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), a zda svoje úvahy dostatečně odůvodnily.

26. Krajský soud po seznámení se s obsahem prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, jakož i po seznámení se s žalobci zmiňovanými relevantními podkladovými akty včetně závazných stanovisek dotčených orgánů (jejichž výčet bude uveden níže v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek), konstatuje, že žádný z těchto úkonů neshledal nepřekoumatelným ať už z důvodu nesrozumitelnosti nebo pro nedostatek důvodů. Všechny předmětné úkony dle jeho názoru splňují shora citované judikatorní požadavky. K dané problematice se pak bude vyjadřovat ještě v rámci vypořádání jednotlivých žalobních námitek.
27. K průběhu správního řízení soud uvádí, že s žalobci bylo Stavebním úřadem zahájeno řízení o nařízení odstranění Stavby. Žalobci podali dne 23. 2. 2023 žádost o dodatečné povolení Stavby. Po výzvě Stavebního úřadu k doplnění podkladů žádosti žalobci předložili závazná stanoviska dotčených orgánů. Jednalo se zejména o koordinované závazné stanovisko Městského úřadu Turnov ze dne 14. 7. 2023, č. j. ORM/23/851, č. e. 43511/23-MUTU (dále také jen „Závazné stanovisko ZPF“), jehož součástí (část II) bylo závazné stanovisko orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, které se Stavební záměrem nesouhlasilo. Dále je relevantní závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny coby dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny ze dne 11. 8. 2023, č. j. SR/1467/LI/2023-3 (dále také jen „Závazné stanovisko AOPK“), které s dodatečným povolením Stavby také neudělilo souhlas.
28. Odvolací námitky (podpořené obsahem žalobci předloženého Znaleckého posudku) směřovaly právě vůči obsahu zmíněných dvou závazných stanovisek, která žalobci považovali za nezákonná a nesprávná.
29. Žalovaný se proto v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu obrátil na nadřízené orgány dotčených orgánů, které závazná stanoviska zpracovaly, se žádostmi o jejich potvrzení nebo změnu.
30. Dne 19. 3. 2024 vypracovalo Ministerstvo životního prostředí coby nadřízený dotčený orgán na úseku ochrany přírody a krajiny přezkumné závazné stanovisko č. j. MZP/2024/232/154 (dále také je „Přezkumné závazné stanovisko MŽP“), kterým Závazné stanovisko AOPK potvrdilo.
31. Dne 4. 4. 2024 vypracoval Krajský úřad Libereckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, coby nadřízený dotčený orgán na úseku ochrany zemědělského půdního fondu přezkumné závazné stanovisko č. j. KULK 24519/2024 (dále také je „Přezkumné závazné stanovisko ZPF“), kterým Závazné stanovisko ZPF potvrdil.
32. V návaznosti na to pak vydal žalovaný shora již citované odvolací rozhodnutí.
33. A nyní již k právnímu posouzení věci. Pokud jde o **první žalobní námitku**, dle níž měla být Stavba postavena na základech původní zemědělské stavby, která měla dříve tvořit funkční celek se stavbou domu č. p. XB, pak s tou přišli žalobci až v průběhu odvolacího řízení. Proto se této otázce nevěnují závazná stanoviska prvních stupňů, ani prvoinstanční rozhodnutí. Velmi podrobně se jí ale věnuje zejména Přezkumné závazné stanovisko MŽP (str. 4). To příhodně odkázalo na skutečnost, že sami žalobci označili v žádosti o její dodatečné povolení Stavbu jako stavbu novou, tato skutečnost plyne i z projektové dokumentace. Poukázalo také na letecké snímky umístěné na portálu Mapy.cz, z nichž lze ověřit, že existence stavby na daném místě je zachycena až od roku 2019. Pozemek pod touto dřívější stavbou pak nebyl nikterak oddělen. Z toho Přezkumné závazné stanovisko

MŽP dovodilo, že pokud tato stavba skutečně někdy v minulosti existovala, nebyla provedena legálně. Krajský soud poukazuje v souvislosti s tím i na Znalecký posudek, který na str. 5 uvádí, že Zahradní domek je proveden na „místě dřívější stavby zničené povodní“. Jiné důkazy existenci předchozí stavby neprokazují. I kdyby ale bylo vycházeno z předpokladu, že se v místě Stavby někdy v minulosti nějaká stavba nacházela, je ze shora uvedených důkazů zcela zřejmé, že tato stavba ve smyslu judikatury civilních i správních soudů (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2088/2012, potažmo na aplikovatelnost jeho závěrů i v rámci stavebního řízení odkazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2015, č. j. 4 As 106/2015-55) zanikla. Znalecký posudek totiž hovoří (str. 5) pouze o existenci starších původních pilotů, nic jiného z této stavby evidentně nezbylo. Z této skutečnosti ostatně vycházeli i sami žalobci při podání žádosti o dodatečné povolení Stavby (viz shora). Tvrzení o existenci nějaké přechozí stavby na místě, kde se dnes nachází Zahradní domek, je tak pro dnešní stavební řízení o dodatečném povolení Stavby zcela irrelevantní, a jak uvedl žalovaný, neměl v daném řízení uvedenou skutečnost jak zohlednit.

34. Bez významu je rovněž tvrzení žalobců (**druhá žalobní námitka**), že se v případě Stavby jedná o drobnou stavbu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. f) bod 1. stavebního zákona, u které není třeba vůbec žádat o stavební povolení. Jak správně podotkl žalovaný ve vyjádření k žalobě, byť stavby uvedené v citovaném ustanovení nevyžadují povolení ani ohlášení, neznamená to ještě automaticky, že nevyžadují nějakou formu umístění. Ani žalobci pak netvrdí, že by Stavba patřila mezi stavby vymezené v § 79 odst. 2 stavebního zákona, které rozhodnutí o umístění do území (tedy rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas) nevyžadují. Ostatně sami žalobci potřebu existence rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem stran provedené Stavby implicitně přiznávají, jinak by nepodávali žádost o její dodatečné povolení.
35. Zcela se pak žalobci mýlí, pokud napadají závěry dotčených orgánů i stavebních úřadů, které shodně konstatují, že se Stavba nenachází v zastavěném území obce Rakousy (**třetí žalobní námitka**).
36. Dle § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona se zastavěným územím rozumí území vymezené územním plánem nebo postupem podle tohoto zákona; nemá-li obec takto vymezené zastavěné území, je zastavěným územím část obce vymezená k 1. 9. 1966 a vyznačená v mapách evidence nemovitostí (dále také jen „intravilán“). Dle § 58 odst. 1 stavebního zákona se na území obce vymezuje jedno případně více zastavěných území. Hranici jednoho zastavěného území tvoří čára vedená po hranici parcel, ve výjimečných případech ji tvoří spojnice lomových bodů stávajících hranic nebo bodů na těchto hranicích. Dle § 59 odst. 1 stavebního zákona není-li vydán územní plán, může obec rozhodnout o pořízení vymezení zastavěného území svým obecním úřadem (§ 6 odst. 2) nebo požádat o pořízení vymezení zastavěného území úřad územního plánování, kterému zároveň předá kopii katastrální mapy příslušného území a kopii mapy s vyznačeným intravilánem, pokud není intravilán vyznačen v katastrální mapě.
37. Není sporu o tom, že obec Rakousy nemá zpracovaný územní plán. Došlo pouze k vymezení zastavěného území formou opatření obecné povahy, které bylo vydáno zastupitelstvem obce Rakousy dne 27. 6. 2008 s účinností od 17. 7. 2008, naposledy bylo aktualizováno 25. 9. 2014, jak krajský soud ověřil na veřejně přístupných stránkách města Turnov (turnov.cz). Z mapové přílohy tohoto opatření obecné povahy jasně plyne, že do zastavěného území náleží z pozemků žalobců toliko stavební parcela XC, na níž se nachází

dům č. p. XB, nikoliv pozemková parcela č. XA - zahrada, na níž byla realizována Stavba. Názor žalobců, že Zahradní domek se nachází v zastavěném území obce z toho důvodu, že je stavbou doplňkovou k domu č. p. XB, který se v daném území nachází historicky (100 let), je názorem laickým, který nemá žádnou zákonnou oporu. Navíc se žalobci mylí v tom, že se obě stavby nacházejí na stejném pozemku, ze shora uvedených důvodů tomu tak není.

38. **Čtvrtá žalobní námitka** se týkala výtek žalobců vůči těm závazným stanoviskům dotčených orgánů, které s dodatečným povolením Stavebního záměru vyslovily nesouhlas, v podstatě tedy navazovala na námitky odvolací. Krajský soud přezkoumal obsah uvedených závazných podkladů pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.
39. Nejprve se bude věnovat závazným stanoviskům orgánů ochrany zemědělského půdního fondu, tedy Závaznému stanovisku ZPF a Přezkumnému závaznému stanovisku ZPF. Těm žalobci v žalobě vytýkali, že pomíjejí fakt, že nad místní komunikací nad Zahradní chatkou se nachází celá řada dalších objektů se stejným funkčním využitím. Při velikosti zastavěné plochy nelze dle jejich názoru vůbec hovořit o zásahu do ochrany ZPF. Stavba je na betonových pilotech a je v záplavovém území. Zemědělské využití Pozemku je tedy podle nich vyloučeno.
40. Krajský soud předně konstatuje, že obě uvedená závazná stanoviska byla obsahově ve shodě. Stran skutkového stavu konstatovala, že Stavební záměr se nachází na Pozemku, který je v katastru nemovitostí veden pod druhem pozemku zahrada, jedná se tedy o pozemek zemědělský. Poukázala na skutečnost, že Pozemek se nachází v nezastavěném území, tedy v území až do současnosti nevznikla potřeba učinit jej součástí zastavěného území. Většina výměry Pozemku spadá do IV. třídy ochrany zemědělského půdního fondu. S odkazy na znění § 9, § 7 odst. 1 a § 4 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, v účinném znění, stanoviska následně odůvodnila, proč Stavební záměr porušuje zásady odnímání půdy ze zemědělského půdního fondu. Zdůraznila, že z hlediska zájmů ochrany zemědělského půdního fondu je nutné ke stavebním záměrům používat přednostně nezemědělskou půdu, nezastavěné a nedostatečně využitě pozemky v zastavěném území a v souvislosti s tím co nejméně narušovat organizaci zemědělského půdního fondu. Souhlas s odnětím pozemku pod Stavbou ze zemědělského půdního fondu by tyto zásady jednoznačně narušil (včetně narušení půdních bloků). Stavbu nelze podle nich hodnotit jako stavbu ve veřejném zájmu. Zájem na jejím umístění rozhodně nepřevažuje nad veřejným zájmem na ochranu zemědělského půdního fondu v nezastavěném území. Půdu zařazenou do IV. a V. třídy ochrany zemědělského půdního fondu je možné zemědělsky využívat, tento způsob využívání pozemku připustili i žalobci. Stavební záměr, přestože je o výměře 24 m², tak dle dotčených orgánů představuje zásah do zemědělské půdy a jejích fyzikálních, chemických a biologických vlastností. Proto s případným odnětím požadované části Pozemku ze zemědělského půdního fondu vyslovily nesouhlas. V podrobnostech krajský soud odkazuje na obsah obou závazných stanovisek, která tvoří (obdobně jako správní rozhodnutí) jeden celek.
41. Dle názoru krajského soudu se dotčené orgány ochrany zemědělského půdního fondu vypořádaly s posouzením Stavebního záměru způsobem přezkoumatelným, nikoliv vnitřně rozporným a v souladu se zákonem. Vyšly z náležitě zjištěného skutkového stavu věci a podrobně odůvodnily, proč by souhlas s odnětím požadované části Pozemku byl

v rozporu se zásadami ochrany zemědělského půdního fondu vymezenými v § 4 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. S těmito závěry se krajský soud plně ztotožňuje. Odůvodnění jak Závazného stanoviska ZPF, tak Přezkumného závazného stanoviska ZPF naplňují požadavky kladené na ně ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

42. Správnost těchto závěrů není způsobilý zpochybnit názor žalobců, že se v blízkém okolí nachází celá řada dalších objektů se stejným funkčním využitím. Toto tvrzení je předně zcela nekonkrétní. Žalobci v rámci něho ani neuvádí, že by snad orgány ochrany zemědělského půdního fondu v dané lokalitě s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu u některých obdobných staveb souhlasily. I kdyby však ano, není vůbec zřejmé, na základě jakých skutkových okolností (které mohly být zcela odlišné od Stavby) tak bylo učiněno. Spíše se ale žalobci snaží naznačit, že se v dané lokalitě nadcházejí obdobné stavby postavené bez příslušných povolení. Ani tato skutečnost však neodůvodňuje správnost názoru, že by za takové situace měly v případě Stavby orgány zemědělského půdního fondu na svoji povinnost hájit veřejné zájmy na tomto úseku státní správy rezignovat. Jinými slovy řečeno, případná nelegálnost jiných staveb nemůže zhojit nelegálnost posuzovaného Stavebního záměru.
43. Krajský soud tak uzavírá, že již jen z důvodu nesouhlasu orgánů ochrany zemědělského půdního fondu s dodatečným povolením Stavby nemohly stavební úřady žádosti žalobců v daném stavebním řízení vyhovět.
44. Přesto se soud věnoval i přezkumu závazných stanovisek dotčených orgánů na úseku ochrany přírody a krajiny, které se Stavební záměrem také vyslovily nesouhlas. Těm žalobci vytýkali, že vycházejí z mylné premisy, že Stavba se nachází v nezastavěném území. Dále považovali za zavádějící argumentaci, že Stavba je v rozporu se zásadami krajinného rázu.
45. Pokud jde o důvody, které vedly dotčené orgány ochrany přírody a krajiny k závěru o nepřipustnosti Stavebního záměru, odkazuje krajský soud znovu v podrobnostech na obsah jak Závazného stanoviska AOPK, tak na obsah Závazného stanoviska MŽP, které tvoří jeden celek. Dotčené orgány obou stupňů dospěly k závěru, že Stavební záměr je v rozporu se zásadami Plánu péče o CHKO, který je podle § 38 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v účinném znění, odborným a koncepčním dokumentem ochrany přírody a krajiny na území CHKO Český ráj, a v rozporu se zásadami ochrany krajinného rázu ve smyslu § 12 citovaného zákona rozpracovanými v odborném dokumentu Preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO Český ráj.
46. Přezkumné závazné stanovisko MŽP pak reagovalo i na odvolací námitky žalobců. Vyjádřilo se jak k otázce, zda se v případě Stavby jedná o novou stavbu či nikoli (předposlední odstavec na str. 4 tohoto stanoviska), stejně tak k námitce existence chatové oblasti v dané lokalitě a existence nelegálních staveb v ní (poslední odstavec na str. 4).
47. Velmi podrobně se pak vypořádalo s námitkami žalobců majícími svůj původ v obsahu Znaleckého posudku. Pokud se jedná o posouzení, zda se Stavba nachází v zastavěném území či nikoliv, pak této problematice se již krajský soud věnoval shora.
48. Nadřízený dotčený orgán se kromě toho věnoval i nesprávnosti závěrů Znaleckého posudku stran posouzení, zda se Stavba nachází ve III. nebo ve IV. (jak uzavřel Znalecký posudek) zóně CHKO Český ráj. Závěry Znaleckého posudku učiněné v tomto směru dle něho vycházejí z nepravdivých podkladů (dle dotčeného orgánu je Stavba realizována

v nezastavěném území a ve III. zóně CHKO Český ráj). Tyto své závěry následně odůvodnil (str. 5 Přezkumného závazného stanoviska MŽP). Ohledně umístění Stavby ve vztahu k zonaci CHKO Český ráj odkázal na prověření skutkového stavu na několika mapových serverech, které provedl. Krajský soud při jednání nahlédl do jednoho z těchto mapových serverů, konkrétně <https://ng-geoportal.kraj-lbc.cz/mapy/ochranaprirody/>, provedl důkaz náhledem na mapu dané lokality se zákresem jednotlivých zón (včetně legendy, měřítka a polohy domu č. p. XB) a snímek z něho pořízený včetně legendy založil do soudního spisu. V porovnání s obsahem projektové dokumentace, která je součástí správního spisu a ze které plyne přesné umístění Stavby (ve vzdálenosti 19 a čtvrt metru od domu č. p. XB) je ve shodě s Ministerstvem životního prostředí také krajský soud toho názoru, že se Stavba nachází ve III. zóně CHKO Český ráj. Ostatně závěr Znaleckého posudku, že se Stavba nachází ve IV. zóně CHKO Český ráj, nevychází z náležitého a konkrétního podkladu, neboť znalec v závěru str. 11 Znaleckého posudku toliko bez dalšího konstatuje, že Stavba se nachází ve IV. zóně CHKO Český ráj „dle mapy AOPK ČR“. Na dolním snímku na str. 12 Znaleckého posudku, který akcentoval zástupce žalobců při jednání, je pak dle názoru soudu místo, kde se Stavba nachází, vyznačeno chybně. Jak plyne z náhledu na mapu dané lokality se zákresem jednotlivých zón, potažmo ze snímku, který pořídil soud při jednání (který obsahuje i měřítka a polohu domu č. p. XB) a provedl jím důkaz, a z jeho porovnání s obsahem projektové dokumentace, Stavba je umístěna v té části zóny III. CHKO Český ráj, která zasahuje za těleso železničního náspu směrem k domu č. p. XB.

49. Pokud jde o rozpor Stavby s krajinným rázem, krajský soud již pouze ve stručnosti odkazuje na str. 5 a 6 Přezkumného závazného stanoviska MŽP, kde podrobně vyvrátilo závěry Znaleckého posudku. Ve shodě s názorem Ministerstva životního prostředí je i krajský soud toho názoru, že závěry Znaleckého posudku o přípustnosti Stavby v dané lokalitě vycházely zcela zjevně z nepravdivých premis (umístění Stavby v zastavěném území a ve IV. zóně CHKO Český ráj) a nezohlednily všechny relevantní podklady (např. Plán péče o CHKO). Za této situace (i s přihlédnutím k faktu, že závazná stanoviska dotčených orgánů ochrany přírody a krajiny nebyla jedinými, pro která nebylo možno žádosti o dodatečné povolení Stavby vyhovět) považoval soud žalobci navrhovaný výslech autora Znaleckého posudku za nadbytečný, protože skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu.
50. Poslední (**pátou**) **žalobní námitku** tvořila poněkud nesourodá směs tvrzení směřujících zejména k procesním vadám řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. S většinou z nich se již soud vypořádal v rámci hodnocení důvodnosti předchozích žalobních námitek.
51. Proto se k těmto námitkám soud vyjádří již stručněji, aby se neopakoval. Odůvodnění rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů neshledal nelogickými ani vnitřně nepřesvědčivými, jak tvrdila žaloba. Naopak – skutkové i právní závěry stavebních úřadů považuje z důvodů shora uvedených za zákonné a správné. Závěry Znaleckého posudku, který žalobci v podstatě jako jediný důkaz na podporu svých tvrzení předložili v odvolacím řízení, byly jak nadřízenými dotčenými orgány, tak potažmo žalovaným vzaty v potaz a vyhodnoceny. V souvislosti s tím soud znovu odkazuje zejména na shora již zmíněné závěry Přezkumného závazného stanoviska MŽP, ke kterým nemá výhrad. Toto závazné stanovisko pak učinil součástí svého rozhodnutí i žalovaný coby odvolací

stavební úřad. K úplnosti zjištění skutkového stavu věci se již krajský soud rovněž vyjádřil shora.

52. Tvzení žalobců, že správní řízení bylo prováděno zaujatě a neobjektivně s cílem je majetkově poškodit a zasáhnout do jejich majetkové sféry a vlastnického práva, zůstalo ve zcela obecné rovině, nikterak konkretizováno. Soud tak v podstatě neměl na co reagovat. Ve stejné míře obecnosti proto konstatuje, že z obsahu správního spisu jakkoliv neplyne, že by správní řízení bylo vedeno nestranně s cílem poškodit práva a zájmy žalobců.
53. Krajský soud tak uzavírá, že důvodnosti žádné ze žalobních námitek přisvědčit nemohl. Žaloba jím tedy nebyla shledána důvodnou; proto mu nezbylo, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

54. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten se však náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdal. Ostatně krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 5. listopadu 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu